

**Pokud byste
někoho zabili,
pamatovali byste si
to. Nebo snad ne?**

Bestsellerový autor,
který prodal již miliony
výtisků, se vrací
na Vnější Hebridy.

**UMRLČÍ
CESTA
PETER
MAY**

HOST

PETER MAY
UMRLČI CESTA

PETER MAY

UMRLČÍ CESTA

BRNO 2016

Příběh v této knize je smyšlený. Jména, postavy, firmy, organizace, místa a události jsou buď produktem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve smyšleném prostředí. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi či místy, je čistě náhodná.

COFFIN ROAD © Peter May, 2016
Translation © Filip Drlík, 2016
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-871-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-872-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-873-5 (Formát MobiPocket)

Věnováno včelám

„Vědci [...] vydávají publikace o neonikotinoidech a dlouhodobých účincích geneticky modifikovaných plodin, čímž spouštějí vlny stížností na adresu příslušných výrobců [...] a následně zjišťují, že jejich kariéra je najednou v ohrožení.“

JEFF RUCH, VÝKONNÝ ŘEDITEL PEER
(Public Employees for Environmental Responsibility)

PRVNÍ KAPITOLA

Ze všeho nejdřív si uvědomuju chuť soli. Plní mi ústa. Agresivně. Pronikavě. Prostupuje celou mou bytostí a tlumí všechny ostatní smysly. Do chvíle, než se mě zmocní chlad. Přeběhne mi po zádech a sevře mě do své náruče. Drží mě tak pevně, že se nedokážu pohnout. Můžu se jen třást. Prudce a nekontrolovaně. V hloubi mysli však vím, že je to dobře. Moje tělo se snaží vyrobit teplo. Kdybych se netřásl, byl bych mrtvý.

Trvá celou věčnost, než se mi podaří otevřít oči. Okamžitě jsem oslepen světlem. Hlavu mi zasáhne spalující bolest. Zornice se rychle stahují, aby mi pomohly zaostřit na svět. Ležím na břiše, na rtech i v nose cítím písek. Prudce zamrkám a slzy mi vymývají oči. Potom vidím jen písek, který se táhne až k rozmazanému horizontu. Je rozdělený do úzkých pruhů. Platinově bledý. Téměř vybělený.

Začínám vnímat vítr. Tahá mě za oblečení a posílá nesčetná zrnka písku v tenoučkém závoji po pláži, v proudech a vírech jako voda.

Přinutím se zvednout na kolena, zdá se, že v těle nemám cit. Mými svaly pohybuje spíš paměť než vůle. Hned nato můj žaludek vyvrhne svůj obsah na písek. Byl plný hořké mořské vody, která mě teď pálí v ústech a hrdle. Hlavu mám svěšenou mezi rameny, podpírají

ji třesoucí se paže. Vnímám jasně oranžovou barvu plovací vesty, která mi nejspíš zachránila život.

V té chvíli poprvé zaslechnu moře, je hlasitější než vítr. Odděluje se od dotěrného zvuku v mojí hlavě, od toho otřesného zvonění, v němž se topí téměř všechno ostatní. Jen bůh ví, jak se mi to podařilo, ale stojím na zesláblých nohou, v džínách a teniskách a svetru pod záchrannou vestou, ztěžklý mořem, jehož váha mě táhne k zemi. Snažím se ovládnout dech a přitom se mi třesou plíce. Za pláží a fialovými a hnědými dunami vidím vzdálené kopce a šedé skály vyrůstající z tenké, rašelinné půdy lpící na jejich úbočích.

Za mnou se mělké, tmavě zelenomodré moře přelévá přes další pole písku ke vzdáleným tmavým obrysům hor, které stoupají k zamračenému a nepřívětivému nebi. K obloze roztráštěné střepinami slunečního světla, které se leskne v oceánu a které ozařuje kopce. Záblesky tmavě modré barvy mi připadají překvapivé a neskutečné.

Netuším, co je to za místo. Poprvé od chvíle, kdy se mi vrátilo vědomí, si po náhlém, ostrém a bolestivém bodnutí úzkosti uvědomuju, že nemám sebemenší tušení, kdo jsem.

Toto dusivé zjištění přehluší vše ostatní. Chlad, slaná chuť, pálení od žaludku až do úst. Jak je možné, že nevím, kdo jsem? Jistě to bude jen nějaké dočasné zmatení. Ale čím déle tu stojím v poryvech větru, téměř nekontrolovatelně se třesu, cítím bolest, chlad a znepokojení, tím více si uvědomuju, že jediný smysl, který se mi ne navrátil, je ponětí o vlastní totožnosti. Jako kdybych obýval tělo cizího člověka, do jehož nezmapovaných vod mě naprosto nevědomého vyplavilo moře.

S uvědoměním přichází i něco temného. Není to vzpomínka nebo pocit, ale povědomí o něčem tak strašném, že si na to ani v nejmenším netoužím vzpomenout, ani kdybych mohl. Něco zastřeného... čím? Strachem? Vinou? Ze všech sil se snažím zaostřit.

Nalevo ode mě stojí chata, téměř na samém kraji mořského pobřeží. Z kopců nad ní se žene potok. Je hnědý od rašeliny a vykrajuje si klikatou cestu hladkým pískem. Z upraveného zeleného svahu vyrůstají náhrobky, zdánlivě náhodně roztroušené za vysokou kamennou zdí a plotem s ostnatým drátem. Duchové staletí vše pozorují z ticha věčnosti. Sledují mě, jak se potácím po písku a zapadám do něj téměř po kotníky. Daleko napravo ode mě, na vzdáleném břehu, stojí kousek nad pláží karavan a vedle něj silueta člověka. Rýsuje se na pozadí kopců ve slunečním světle. Je příliš daleko na to, abych mohl určit, jakého je pohlaví, velikosti nebo podoby. Zvedá ruce k bledému obličejí a s nimi i oba lokty. Uvědomím si, že dotyčný přiložil ke zvědavým očím dalekohled a sleduje mě. Chvilí přemáhám nutkání zakřičet o pomoc, ale jsem si vědom toho, že i kdybych měl sílu, můj hlas by zanikl ve větru.

Místo toho se tedy zaměřím na cestu, která se vine skrz duny k temné stuze šterkové jednoproudé silnice. Ta přiléhá k linii blízkého břehu a mizí v dálce za mysem.

Musím vynaložit obrovskou vůli, abych se probrodil pískem a špičatou pobřežní trávou svazující duny, abych vykulhal po úzké cestičce, která se mezi nimi táhne k silnici. Na chvíli se ocitám v úkrytu před neutuchajícími poryvy větru. Zvednu hlavu a vidím, že po cestě mi jde naproti nějaká žena. Je postarší. Vítr jí z kostnatého

obličej stahuje dozadu ocelově šedé vlasy. Její kůže je pevně napnutá a dává tak vyniknout jejím výrazným rysem. Má na sobě parku se staženou kapucí, černé kalhoty a růžové tenisky. Kolem nohou jí poskakuje drobný uštěkaný psík, který rychle kmitá krátkými nožičkami, aby ji dohonil a srovnal se s jejími delšími kroky.

Když mě zahlédne, zničehonic se zastaví. Vidím v jejím obličejí úlek. Zpanikařím a téměř okamžitě mě svírá strach z toho, co leží za tím černým závěsem neznámé minulosti. Přibližuje se ke mně, teď už spěchá a tváří se ustaraně. Přemýšlím, co jí můžu říct, když nemám nejmenší ponětí, kdo ani kde jsem, ani jak jsem se sem dostal. Ona mě však od nutnosti hledat slova zachrání.

„Pane bože, pane Maclean, co se vám stalo?“

Tak to jsem tedy já. Maclean. Zná mě. Na okamžik mě zalévá pocit úlevy. Nic si však nevybavuju. Poprvé slyším svůj hlas, tichý a ochraptělý. Ani já sám ho téměř neslyším. „Měl jsem nehodu na lodi.“ Slova mi nečekaně unikají z úst. Přemýšlím, jestli vůbec mám nějakou loď. Na ženě však není znát překvapení.

Bere mě za paži a vede mě po cestě. „Pro boží rány, chlape, vy z toho budete mít smrt. Zavedu vás k chatě.“ Její uštěkaný psík mi málem podrazí nohy. Pobíhá mi kolem nich a skáče po mně. Žena ho okřikne, ale zvíře jí nevěnuje žádnou pozornost. Slyším ji mluvit, z úst jí vycházejí slova, ale nedokážu se na ně soustředit. Kdyby na mě mluvila rusky, nepoznal bych to.

Procházíme kolem hřbitovní brány. Z nové, lehce vyvýšené polohy mám výhled na pláž, na kterou mě pohodil příliv. Jsou to skutečně obrovské, rozvířené

mělké prsty z tyrkysu položené mezi stříbrnými břehy vinoucími se ke kopcům, jejichž silueta se vlní na jihu. Obloha se trochu protrhala, světlo je ostřejší a jasnější, a oblaka v odstínech bílé, šedé a cínové na modrém nebi vypadají jako namalované štětcem. Pohybují se rychle ve větru a vrhají na písek pod nimi závodící stíny.

Za hřbitovem se zastavujeme u asfaltového pruhu, který se svažuje mezi křivými ploty, pokračuje za kovovým roštem zabraňujícím dobytku v průchodu, až k jednopatrové chatě. Ta se hrdě vypíná mezi dunami a vyhlíží na písčnou plochu. Na vyřezané nalakované ceduli upevněné mezi dvěma kůly stojí černými písmeny nápis „Chata v dunách“.

„Chcete, abych šla s vámi?“ slyším její hlas.

„Ne, jsem v pořádku. Mockerát vám děkuji.“ Vím však, že v pořádku rozhodně nejsem. Jsem prochladlý zevnitř a uvědomuju si, že jestli se přestanu třást, mohl bych usnout a nikdy se neprobudit. Potácím se dolů po cestě a jsem si vědom, že mě žena sleduje. Neohlížím se. Za brankou z trubek je cesta, vede k nějaké zemědělské stavbě. Na konci cesty stojí kůlna s betonovou podsadou, přímo naproti dveřím v průčelí chaty. Bílý skotský horský poník, který se krmí řídkou trávou za plotem, zvedá hlavu a také mě zvědavě sleduje, jak lovím v mokřých kapsách klíče. Pokud je toto moje chata, tak od ní určitě někde mám klíče, nebo snad ne? Nemohu je najít, a tak rovnou zkusím vzít za kliku. Dveře nejsou zamčené. Když se otevřou, málem mě porazí čokoládový labrador, který nadšeně štěká a odfrkuje. Oči má doširoka otevřené a usmívá se, opírá se mi tlapami o hrudník a olizuje mi obličej.

A pak mizí pryč. Proběhne brankou a žene se dunami. Volám na něj: „Brane! Brane!“ Slyším svůj vlastní hlas a připadá mi, že patří někomu jinému. S náhlým píchnutím naděje si uvědomím, že znám jméno svého psa. Možná že se mi brzy vybaví i všechno ostatní.

Bran moje volání nevnímá a za chvíli mi mizí z dohledu. Přemýšlím, kolik hodin jsem asi byl pryč a jak dlouho byl ten pes zavřený v domě. Ohlédnu se k silnici a podívám se na asfaltový plácek za domem a dochází mi, že na něm neparkuje žádné auto, což mi na takto odlehlém místě přijde zvláštní.

Vtom ucítím nával nevolnosti, tělo mi opět připomíná, že se musím rychle zahřát a svléknout ze sebe všechno oblečení.

Dopotácím se do předsíně, která podle všeho funguje i jako sklad. Je v ní pračka a pod oknem a pracovním stolem stojí sušička. Pod plechovými kryty jemně přede topný elektrický kotel. U zdi po mé levici je dřevěná lavice, nad kterou visí řada kabátů a bund. Pod lavicí jsou pohorky a holínky a na podlaze je zaschlé bláto. Skopnu z nohou boty, strhnu ze sebe záchrannou vestu a vrátce se potácím do kuchyně. Když procházím otevřenými dveřmi, přidržím se jejich rámu.

Člověk se cítí neskutečně zvláštně, když vstoupí do domu, o němž ví, že je jeho, ale nic v něm mu nepřipadá povědomé. Řada pracovních stolů a kuchyňských skříněk nalevo. Dřez a plotna. Mikrovlnná trouba a elektrická trouba. U protější stěny stojí pod oknem s širokým výhledem na pláž kuchyňský stůl. Je pokrytý novinami a starými dopisy. Notebook je otevřený, ale přepnutý do režimu spánku. Mezi těmi věcmi jistě najdu nějaké

indicie, které mi prozradí mou totožnost. Mám však na starost naléhavější záležitosti. Naplním varnou konvici a zapnu ji a potom se průchodem vydám do obývacího pokoje. Francouzská okna vedou na dřevěnou verandu se stolem a židlemi. Výhled je překrásný. Z kruhového okénka na protější zdi je vidět hřbitov. V rohu stojí kamna na dřevo. Kolem skleněného konferenčního stolku jsou postavené dvoumístné kožené sedačky. Dveře vedou do chodby, která se táhne po celé délce chaty jejím středem. Napravo jsou další dveře, za nimiž je velká ložnice. Postel není ustlaná. Když vstoupím dovnitř, všimnu si hromady oblečení na židli. Předpokládám, že je moje. Další dveře místnost spojují s koupelnou se sprchou. Víím, co musím udělat.

Roztřesenými prsty ze sebe sundávám mokré šaty a nechávám je ležet tam, kde dopadly na zem. Zesláblýma nohama se dostanu do sprchy.

Voda se ohřívá velice rychle. Jakmile pod ni vstoupím, málem se z tepla, které mi zalije celé tělo, podlomím. S roztaženými pažemi a dlaněmi opřenými o dlaždice se snažím udržet na nohou. Zavřu oči. Cítím se slabý, a tak jen stojím pod proudem vody až do chvíle, kdy mi její horko začne prosakovat až do duše.

Netuším, jak dlouho tam jsem, ale poté co jsem se přestal trást, se spolu s teplem vrátil černý mrak úzkosti, který se na mě tak bolestivě snesl na pláži. Pocit něčeho nevyslovitelného, na co si nedokážu vzpomenout. Zároveň s ním i krušné vědomí, že stále netuším, kdo jsem. Ještě znepokojivější však je, že ani nevím, jak vypadám.

Vyjdu ze sprchy a rychle se otírám velkou měkkou osuškou. Zrcadlo nad umyvadlem je zamlžené, takže

když se do něj chci podívat, vidím jen růžovou šmouhu. Natáhnu si župan zavěšený na dveřích a vrátím se do ložnice. Mám pocit, že v domě je horko a chybí v něm vzduch. Podlaha pod nohama je teplá. Jakmile mi teplo naplní celé tělo, pocítím všechna bolavá místa. Svaly na ruce, nohou a trupu jsou ztuhlé a bolí. V kuchyni hledám kávu, podaří se mi najít sklenici instantní. Dám do hrnku několik lžiček a zaliju je horkou vodou z konvice. Vidím sklenici s cukrem, ale netuším, jestli si ho do kávy dávám. Ustrknu kouřící černou tekutinu, málem si popálím rty, a říkám si, že ne — chutná mi taková, jaká právě je.

Téměř s obavami si šálek odnesu zpátky do ložnice a položím ho na toaletní stolek. Sundám si župan a jdu se postavit před vysoké zrcadlo na dveřích šatní skříně, abych se podíval na odraz zírajícího cizince.

Nedokážu ani popsat, jak odtrženě si člověk připadá, když se na sebe dívá, ale nepoznává se. Jako kdybyste patřili někam mimo to cizí tělo, které právě obýváte. Jako kdybyste si ho prostě jen půjčili, nebo si ono půjčilo vás, jako byste k sobě vzájemně nepatřili.

Na mém těle mi nic nepříjde povědomé. Mám tmavé vlasy, nejsou dlouhé, jsou však docela kudrnaté a krouť se mi na čele v mokřých vlnách. Ten muž, který mě zkoumá pronikavě modrýma očima, mi připadá pohledný, jestli ho tedy dokážu hodnotit objektivně. Poměrně vysoké lícní kosti a důlek na bradě. Moje rty jsou bledé, ale celkem plné. Pokouším se usmát, ale v mém šklebu není ani náznak radosti. Odhalím tak zdravé, silné bílé zuby a přemýšlím nad tím, jestli jsem si je nechal bělit. Znamenalo by to, že jsem marnivý? Odněkud se

nečekaně vynoří vzpomínka na někoho, koho jsem znal a kdo pil kávu brčkem, aby si neobarvil oslnivě bílé zuby, v nichž bělidlo zanechalo mnoho pórů. Ale možná toho muže neznám, možná jsem se o tom jen někde dočetl, nebo jsem to viděl ve filmu.

Zdá se, že jsem štíhlý a v kondici, jen mám trochu větší břicho. Můj penis je ochablý a velice malý — doufám, že je jen scvrklý zimou. Najednou se usmívám, a tentokrát doopravdy. Takže jsem marnivý. Nebo si možná jenom nejsem jistý svou mužností. Je bizarní, když člověk nezná sebe sama a najednou musí hádat, kdo je. Nejde o vaše jméno, ani o vzhled, ale o vaši podstatu. Jsem chytrý, nebo hloupý? Jsem vznětlivý? Jak snadno začnu žárlit? Jsem štedrý, nebo sobecký? Jak je možné, že nic z toho nevím?

A co se věku týká... Proboha, kolik mi je let? Jak těžko se to určuje. Vidím, že kolem spánků už začínám šedivět a kolem očí už mám jemné mimické vrásky. Kolem pětatřiceti? Čtyřicet?

Na levém předloktí mám jizvu. Není čerstvá, ale je dost vystouplá. Nějaké staré zranění. Nějaká nehoda. Na hlavě mám škrábanec. Mezi černými vlasy mi pomalu protéká krev. Na rukou a předloktích vidím také několik malých červených pupínek s malými stroupyky ve středu. Že by to byla nějaká kousnutí? Ale nebolí ani nesvědí.

Ze sebehodnocení mě vytrhne štěkání u dveří. Bran se vrátil ze své výpravy mezi duny. Natáhnu si župan a jdu mu otevřít. Nadšeně kolem mě poskakuje, otírá se mi o nohy a cpe mi čumák do dlaní. Hledá v nich útěchu a uklidnění. Uvědomím si, že je určitě hladový. V před-síni je plechová miska, kterou naplním vodou. Když ji

začne žízlivě hltat, jdu hledat psí krmení a najdu ho ve skříňce pod dřezem. Pytel malých žlutohnědých granulí a další misku. Povědomý zvuk krmiva rachotícího o misku přivolá hladově čenichajícího Brana do kuchyně. Ustoupím a dívám se, jak se krmí.

Alespoň můj pes mě poznává. Můj pach, zvuk mého hlasu, výrazy v mém obličejí. Jak dlouho už tu s ním asi žiju? Myslím, že je docela mladý. Dva roky, možná méně. Takže ho nemám dlouho. Kdyby mohl mluvit, kolik by mi toho dokázal říct o mně, o mojí minulosti, o mém životě v době, než do něj vstoupil? Znovu se rozhlédnu. Tady bydlím. Na zadní stěně v kuchyni poznávám mapu skotských Vnějších Hebrid. Netuším, odkud to vím. Nacházím se právě tam? Někde v tom bouřemi zmítaném souostroví v nejzazším severozápadním koutě Evropy? Mezi věcmi na stole najdu roztrženou obálku. Zdvihnu ji a vytáhnu z ní přeložený list. Účet za elektřinu. Rozbalím ho a dozvím se, že byl odeslán Nealu Macleanovi na adresu Chata v dunách, Luskentyre, ostrov Harris. Najednou tedy znám celé své jméno a bydliště.

Sednu si k notebooku a přejeďu prsty po trackpadu, abych ho probral ze spánku. Plocha je prázdná, je na ní pouze ikona pevného disku. Z docku otevřu poštovní schránku. Je prázdná. Dokonce ani v koši nic není. Ve složce s dokumenty také není nic než blikající prázdnota, stejně jako v koši v docku. Jestli je tohle můj počítač, zdá se, že v něm o mně není ani zmínka. To tvrdé, bílé světlo mi téměř bolestivě září do očí. Zaklapnu notebook a rozhodnu se ho prozkoumat později ještě jednou.

Přesunu pozornost ke knihám lemujícím poličky v knihovně pod mapou. Vratce se postavím a jdu se podívat. Jsou to příručky. Oxfordský slovník angličtiny, tezaurus, tlustá encyklopedie. Slovník citátů. Potom řady levných brožovaných knih, detektivek a červené knihovny, vegetariánské kuchařky, recepty ze severu Číny. Ohmatané zažloutlé stránky. Instinkt mi napovídá, že nejsou moje. Na knihovně leží hromádka knih, které mi připadají novější. Dějiny Hebrid. Výpravná fotografická kniha pojmenovaná jednoduše *Hebridy*. Jsou mezi nimi i nějaké turistické mapy a letáky a ohmataná brožura s poutavým názvem *Záhada Flannanových ostrovů*. Podívám se nahoru na mapu na stěně a hledám je na zubatém pobřeží Vnějších Hebrid. Chvilku mi trvá, než je najdu, ale jsou tam. Flannanovy ostrovy. Osmnáct, možná dvacet mil západně od ostrova Lewis a Harris, kus na sever od souostroví St. Kilda. Skupinka ostrovů v obrovském oceánu.

Opět se podívám na brožuru ve svých rukou, otevřu ji a hledám úvod.

Flannanovy ostrovy, někdy známé také jako Sedm lovců, jsou malé souostroví nacházející se zhruba dvaatřicet kilometrů západně od ostrova Lewis. Svě jméno obdržely po irském knězi, svatém Flannanovi, který žil v 7. století. Od automatizace majáku na Eilean Mòr, největším z ostrovů, v roce 1971, jsou neobydlené. Jde také o dějiště záhady, která se zde odehrála v roce 1900, kdy všichni tři strážci majáku beze stopy zmizeli.

Znovu se dívám na mapu. Ostrovy mi připadají drobné, ztracené a osamělé v širém oceánu. Nedokážu si představit, jak se na nich dalo žít, trávit celé týdny nebo měsíce pouze ve společnosti dalších strážců majáku. Natáhnu k nim chvějící se prsty, jako kdyby papír mohl komunikovat s mojí pokožkou. Nic si však nevybavím. Opět ruku spustím a zabloudím pohledem na jihozápadní pobřeží ostrova Harris, kde najdu Luskentyre a žlutě vyznačenou pláž nazývanou Tràigh Losgaintir. Za ní je kus moře pojmenovaný Hlas Taransay a samotný ostrov Taransay, jehož hory jsem zahlédl za sebou, když jsem se poprvé na pláži zvedl na nohy.

Co se stalo předtím, než mě tam moře vyplavilo? Měl jsem na sobě záchrannou vestu, takže jsem musel být na lodi. Kam jsem jel? Co se stalo s lodí? Byl jsem sám? Z tolika otázek jsem ještě zmatenější, a tak se odvrátím. Hlava se mi plní bolestí.

Bran sedí v průchodu a sleduje mě. Když se na něj podívám, zvedne ke mně v naději hlavu. Moji pozornost však zaujme lahev whisky na stole. Proud zlatého světla jí propůjčuje vnitřní zář. Ve skříňce nad linkou najdu sklenici a téměř celou ji naplním. Bez přemýšlení a váhání do ní přileju trochu vody z kohoutku. Takto mám tedy rád svou *uisge beatha*. Zcela nevědomky se o sobě dozvídám útržky informací. Dokonce znám gaelský výraz pro whisky.

Chutná skvěle, je teplá a kouřová a nenápadně nasládlá. Prohlédnu si etiketu. Caol Ila. Ostrovní whisky. Světlá a rašelinná. Odnesu si sklenici a lahev do obyčejného pokoje, položím lahev na konferenční stůl a jdu k francouzskému oknu. Dívám se na písečné duny

a světlo, které je zalévá mezi stíny rychle se pohybujících mraků. Vtom si všimnu záblesku na opačném břehu. Letný odraz světla o sklo. Rozhlédnu se po pokoji, vzpomněl jsem si totiž, že na římse nad krbem jsem zahlédl dalekohled. Dojdu pro něj, položím sklenici vedle lahve a zvednu čočky k očím. Chvilí mi to trvá, ale nakonec ho nacházím: pozorovatele na opačném břehu, kterého jsem předtím viděl z pláže. Dalekohled mi prozrazuje, že je to muž. Vidím ho dost zřetelně. Dlouhé vlasy mu vlají ve větru a na úzkém, zlém obličejí má řídké vousy. Sleduje mě a vidí, že i já sleduju jeho.

Pořád se ještě trochu třesu, a proto mi dělá problém dalekohled udržet. Pohled na muže se mi rozostřuje. A přesto vidím, že on dalekohled sklání, otáčí se a jde ke karavanu za svými zády. V zadní části vozu vidím satelitní anténu a jakýsi malý rádiový vysílač. Vlevo zahlédnu otlučený land rover s plátěnou střechou. Obojí se nachází na vyvýšeném, odhaleném místě. Uvědomím si, že té oblasti úrodné travnaté půdy u pobřeží ostrovů se říká *machair*. Na jaře na nich rozkvétá mnoho divokých květin a krmí se na nich ovce, které díky tomu na talíř přijdou sladké a předsolené.

Položím dalekohled zpět nad krb, vezmu sklenici a sednu si na gauč obrácený k výhledu na pláž. Přemýšlím, kolik je asi hodin. Je těžké určit, jestli je ráno nebo odpoledne. Poprvé si uvědomím, že na ruce nemám hodinky. Ale podle vybledlého proužku kolem levého zápěstí na opálené, větrem ošlehané paži je jisté, že je mám ve zvyku nosit.

Oknem teď proudí sluneční paprsky. Cítím jejich teplo na chodidlech i celých nohou. Pomalu usrkávám ze

sklenice. Bran vyskočí na sedačku vedle mě a položí mi svou hlavu do klína. Nepřítomně ho hladím po hlavě a krku, abych nás oba utěšil, a pak už ani nevím, jestli jsem dopil svou whisky.

DRUHÁ KAPITOLA

Netuším, jak dlouho jsem spal. Vědomí se ke mně vrací z temného, bezesného spánku a přináší s sebou fyzickou bolest stále otřeseného těla a uvědomění, že si nic nepamatuju. Ani o sobě, ani o tom, co se mi stalo předtím, než mě moře vyplavilo na Tràigh Losgaintir.

Kromě toho jsem ovšem i vyplašený. Srdce mi prudce buší. Uvědomuju si, že slunce zašlo za kopce a zmizelo někde na západě. Zanechalo v umírajícím dni růžový soumrak připomínající prach. Něco mě probudilo. Nějaký zvuk. Bran se probere a zvedne hlavu. Chvilí větrí, ale zdá se, že není vyplašený.

Hlas přicházející z předsíně volá moje jméno. „Neale?“ Je to ženský hlas. Není sama. Slyším kromě ní i muže. Zavírají za sebou venkovní dveře. Okamžitě vyskočím a přitom ze mě spadne prázdná sklenice od whisky a skutálí se po podlaze. Bran se zvedne a zmateně mě pozoruje.

Ještě než moji návštěvníci stihnou otevřít dveře do kuchyně, zmizím do chodby a odbočím do ložnice. „Neale, jsi doma?“ Už jsou v kuchyni. Probírám se oblečením na židli v ložnici. Najdu džíny, a když si je natahuju, poskakuju z nohy na nohu. Padám naznak na postel, abych si je přetáhl přes stehna a zapnul knoflíky.

„Hned jsem u vás.“ Oblékám si tričko. Nemám čas hledat ponožky ani boty. Rychle odcházím z ložnice,

ale ještě postřehnu svůj odraz v zrcadle. Moje opálená kůže vypadá bledě a vlasy jsou rozčuchaná změť kudrn.

Když vcházím, stojí v obývacím pokoji. Zjevně mě znají. Mně však ani jeden z nich není ani trochu povědomý.

Oba jsou mladší než já. Brzo jim bude, nebo nedávno bylo třicet. On má plavé vlasy zkrácené po stranách. Nahoře jsou delší a gel je drží nad úzkým čelem. Je pohledný a zjevně mu záleží na tom, jak vypadá. Má úhledně zastřížené vousy, které jsou o něco delší než strniště. Pokrývají štíhlou tvář se zelenýma očima mandlového tvaru. Je mi jasné, že jeho mikina s kapucí je značková. Má na sobě dokonale padnoucí džíny, a tenisky Adidas tak zářivě bělostné, jako kdyby je právě vytáhl z krabice. Trochu se hrbí, protože má ruce v kapsách bundy, ale podle ramen a úzkých boků poznávám, že je dobře stavěný. Usmívá se na mě, a jeho úsměv je široký, přátelský a nakažlivý. Kývne hlavou k ložnici. „Ježíši Kriste, to tam máš ženskou? Doufám, že jsme tě při něčem nevyrušili.“ Jeho přízvuk se výrazně liší od toho mého. Pochází ze severu Anglie, ale je kultivovaný. Příslušník střední třídy. Hádám, že navštěvoval prestižní nezávislou školu.

„Omlouvám se.“ Nervózně si prohrábnu vlasy. „Usnul jsem.“ Můj hlas zní ve srovnání s mužovým hlasem hrubě. Mám skotský přízvuk, ale ostrovan zřejmě nejsem. Možná pocházím z centrální části Skotska.

Žena se směje. „To je od tebe pěkné. Pozveš nás popít, a pak si takhle vytuhneš.“ Má podobný přízvuk jako já, ale ten její je výraznější. Její hlas je jemný a docela sytý. Trochu chraplavý. Svůdný. Žena je o patnáct centimetrů menší než on, ale pořád je poměrně vysoká. Měří

odhadem tak sto šedesát pět, možná sto sedmdesát centimetrů. Krátké, klučičí, kaštanové vlasy jí rámují drobný obličej. Její tmavě hnědé oči jsou zvýrazněné červenohnědými stíny. Na rtech má rudou rtěnku. Je štíhlá, má rovná ramena a na sobě obnošenou koženou bundu a bílé tričko. Nohy má zakryté módními volnými džínami. „Když jsme viděli, že před domem nestojí auto, mysleli jsme si, že tu nejsi.“

Takže mám auto, ale netuším, kde je. Najednou se mě zmocňuje potřeba říct jim všechno. Což vlastně není skoro nic. Jen to, že mě moře vyplavilo na pláž a že netuším, kdo jsem. Ti lidé mě znají. Mohli by mi toho hodně říct. Ale bojím se, že tím oživím ten černý mrak úzkosti, který nade mnou visí. Kvůli událostem, které si nepamatuju. Ty věci se mi vymazaly z mysli a já se bojím, že si je možná ani nechci připomínat. Řeknu jim tedy pouze: „Zapomněl jsem.“

„Přesně to taky říkala Sally: Vsadím se, že zapomněl.“ Muž velice dobře napodobuje její přízvuk.

„Tak kde máš to auto?“ ptá se Sally.

Začínám panikařit. „Naboural jsem ho.“

„No do prdele.“ Sehne se a pohladí Brana po hlavě. Ten jí tlačí svou hlavu do dlaně. „Co se stalo? Proto máš rozbitou hlavu?“

Instinktivně si sáhnu na hlavu. Krev už zaschla a na zraněném místě je strup. Nechci to však dál rozebírat. „Nic vážného se nestalo. Pro auto si půjdu zítra.“

„Jak ses dostal domů?“ zeptá se mě muž.

O překot uvažuju. Nikdy nezůstane u jedné lži. Velice rychle si uvědomuju, že nejsem dobrý lhář. „Lidi z dílny mě zavezli zpátky.“

Sally se podívá: „Až z Tarbertu? Páni, to od nich bylo hezké. Měl jsi zavolat. Jon by pro tebe zajel.“

Jon si rozepne mikinu a sedne si s roztaženými nohama na druhou pohovku. Natáhne ruku a položí ji na polštářky vedle sebe. „A teď k věci, kde je to pití, co jsi nám sliboval?“ V tu chvíli jsem mu vděčný za to, že změnil téma hovoru.

Sally si sundá bundu a přehodí ji přes opěradlo pohovky. Potom si sedne vedle Jona, který jí ovine paži kolem ramen. Je mi jasné, že nejsou jen pravidelní návštěvníci, kteří jsou u mě jako doma, ale že jsou i spokojený pár. „Jo, Neale, nezdržuj to, umíráme žízni.“

„Jasně,“ odpovídám a jsem rád, že můžu utéct do kuchyně. „Co si dáte?“

„To stejné jako vždycky,“ volá na mě ona.

Opět zpanikařím. Měl bych vědět, co pijí. Jak jim vysvětlím, že to nevím? Znovu se dívám do skříněk a tentokrát hledám pití, ale nacházím jenom plechovku piva. Potom otevřu lednici. Ve dveřích stojí ze dvou třetin plná lahev vodky. Jsem si podivně jistý, že vodka není můj šálek kávy. Hledám v poličkách tonik. Nic. „Asi mi došel tonik,“ volám zpět a doufám, že jsem se strefil.

Sally si nahlas povzdechne. „Vy muži! To si musím všechno dělat sama?“

Vklouzne potom průchodem do kuchyně. Pobaveně jí září oči. Spiklenecky si přiloží prst k ústům, a než vůbec stihnu zareagovat, obtočí mi paže kolem krku a přitáhne si mě k sobě. Otevřenými ústy se přitiskne k mým rtům a protlačí jazyk do mých úst. Její vůně a dotek jsou vzrušivě povědomé. Po překonání prvotního úleku zjišťuju, že sám od sebe reaguju. Sjíždím jí ru-

kama po zádech a přitahuju si ji pevně k sobě. Potom se odtrhneme. Chvilí lapám po dechu a jsem polekaný. Sally nahlas pronese: „Díval ses do spížky?“

Rozhlížím se. Ani v nejmenším netuším, kde je spíž. „Ne.“

Rozmrzele zamlaská, vezme mě za ruku a odvede do předsíně. „Tak se podíváme.“ Provinile se ohlédnou přes rameno, abych se ujistil, že nás Jon nevidí. Nějakým způsobem jsem byl zatažen do mileneckého spiknutí, na němž jsem se sám určitě podílel, ne jen včera, ale nepochybně i dlouho předtím. Teď mi však v té nevědomosti tato náhlá aféra připadá vzrušující a téměř omamná.

Nalevo od pračky stojí skříň, vysoká až do stropu. Sally ji otevírá a odhaluje tak police plné plechovek a sušených potravin, lahví a zavařenin. Skloní se ke spodní polici a vytáhne z ní plastové balení s šesti lahvemi toniku. „Neale, ty bys vážně zapomněl i hlavu, kdybys ji neměl našroubovanou na krku.“ Usmívá se a letmo mě líbá na rty. Potom rychle odkráčí do kuchyně. „Nachystám to. Ty se klidně vrať, nalij si whisky a dělej Jonovi společnost.“

Jdu zpět, zvednu zpod konferenčního stolku sklenici a položím ji vedle lahve. Nechci pít. Potřebuju mít čistou hlavu.

Jon se ušklíbne. „Vidím, že sis dával do nosu, než jsme dojeli. Proto jsi usnul?“

Pokouším se usmát. „Ne. Dal jsem si jen jednu. A už je to docela dlouho.“ Zvednu se a přejdu k francouzským oknům. Kývnu k protějšimu břehu. „Tamten chlápek v karavanu mě sledoval dalekohledem.“

Jon opovržlivě mlaskne. „Buford? Divný týpek. Obyvatelé Seilebostu podle všeho šli za městskou radou a chtěli ho odtud nechat vystěhovat. Ale je na veřejné pastvě nebo co a odvolává se na svá turistická práva.“ Sally se vrátí, podá mu sklenici a sedne si vedle něj. „Je to blázen, když má ten karavan zaparkovaný zrovna tam. Celý ho dokola přibil a přikotvil k zemi, aby mu ho vítr neodfoukl. Jako kdyby bydlel ve větrném tunelu,“ řekne Jon a zvedne svou sklenici. „Na zdraví.“

Sally si s ním přitukne a se zvednutým obočím se podívá na mě. „Ty se k nám nepřipojíš?“

Jon se usmívá. „Myslím, že už měl dneska dost.“ Pak dodá: „Hádám, že ses včera na Flannanovy ostrovy nedostal. Venku bylo otrěsně. Podle místních začaly rovnodenní bouře.“

Nenapadá mě, proč bych se chtěl plavit k Flannanovým ostrovům, ale mám pocit, že bude bezpečnější, když potvrdím, že jsem se k nim nevydal. „Ne, nedostal jsem se k nim.“

„To jsem si myslel.“

Sally si srkne vodky s tonikem. Slyším cinkání ledu v její sklenici a vidím, že v ní má plátek citronu. Opravdu se v mojí kuchyni vyzná.

„Tak jak to vypadá s tvou knihou?“ zeptá se Jon.

Každá věta mi připadá jako past. „S mojí knihou?“ Bezelstně se mračím, nebo alespoň doufám, že to tak vypadá.

Sally ho kárá. „Spisovateli přece nemůžeš klást takové otázky.“

„Copak, snad ti inspirace nezmizela stejně jako ti strážci majáku, o kterých píšeš? Když jsme o tom mluvili

naposledy, říkal jsi, že už to máš skoro hotové,“ směje se Jon.

Pokouším se vyhnout dalším pastem. „Čekám, že to dodělám někdy koncem měsíce.“ Najednou si uvědomím, že vlastně ani nevím, jaký je měsíc. Rozhlédnu se po pokoji. Vidím nástěnný kalendář. Na obrázku je pestrobarevná malba, chaty na skalnatém útesu a loď kotvící v rozbouřené zátocce. Pod ní je měsíc září, rozložený do třiceti políček.

Sally uhýbá pohledem. „To asi znamená, že odtud brzo odjedeš.“

Přikyvují a předstírám lítost. „Asi ano.“

Trvá celou věčnost, než odejdou. Sedíme a povídáme si. Spíš je to vlastně tak, že Jon mluví a já poslouchám a snažím se nezapojit do konverzace, ze které bych se nemohl vykroutit. Soustředím se ze všech sil. Navzdory tomu, že jsem předtím spal, jsem vyčerpaný. Tělo mám dotlučené. Jsem si vědom toho, že mě Sally pozoruje. Tiše mě hodnotí, jako kdyby četla moje myšlenky, nebo spíš jejich nepřítomnost.

Ačkoli to Jonovi podle všeho nedochází, Sally bezpochyby cítí, jak netrpělivě se jich chci zbavit. Nakonec je to totiž ona, kdo se zvedne a řekne, že by už měli jít. „Neal je unavený,“ řekne mu. „Můžeme se vidět jindy.“

Jon vyprázdní svou sklenici a zvedne se. „Možná že to tůknutí na autě bylo o trochu větší, než jsi nám přiznal, co?“

Jenom se usměju a jdu je vyprovodit ke dveřím. „Omlouvám se, že jsem dneska nebyl moc zábavný společník,“ řeknu a od prahu se snažím najít jejich auto. Žádný vůz však nikde kolem nevidím.

Sally mě letmo políbí na tvář a Jon mi potřese rukou. „Pěkně se dneska vyspi,“ říká. „Zítرا ti bude líp.“ Očividně jim neuniklo, že nejsem ve své kůži. Při té myšlence musím přemáhat úsměv. Jak bych mohl být ve své kůži, když nevím, kdo jsem?

Stojím na schodku, vítr mi čechrá vlasy a dívám se, jak jdou nahoru po cestě a odbočují doleva. Na vzdálené straně jednoproudé silnice stojí dům, z něhož je vidět na mou chatu a pláž za ní. Poprvé si prohlížím exteriér svého vlastního domku. Vypadá tradičně, ale je nepochybně nanejvýš dva roky starý. Dobře zaizolovaný, s okny s dvojitými skly, uvnitř teplý a útulný. Domov, v němž byly skloubeny ochranné vlastnosti moderní stavby s prvky typickými pro toto nehostinné prostředí. Jak jsem se tu objevil? Žil jsem vždycky o samotě?

Na chvíli mě z úvah vyruší Bran pobíhající mezi dunami. Štěká na zajíce a prohání je. Když se ohlédnu, vidím, že Jon a Sally jdou po příjezdové cestě k domu téměř na vrcholku kopce. Uvědomuju si, že jsou to moji sousedi. Než vejdou dovnitř, Sally se otočí a zamává na mě. Jejich dům má dvoupatrovou prosklenou verandu kopírující štít domu. Představuju si, jak překrásný výhled odtamtud asi mají. Ačkoli vzhledem k tomu, že Jon a Sally jsou mí sousedé, naskytl se mi výhled od nich jistě už mnohokrát.

Podél klikaté silnice mizející za kopcem se pod oblačnou oblohou krčí jen hrstka domů. Křivku obzoru ohraničují kamenné zdi a nenarušuje ji jediný strom. Dál na západě se v zapadajícím slunci za pláží a mořem, které jako by zářilo jakýmsi vnitřním světlem, rýsují

hory Taransay. Obloha za nimi se díky čerstvému jihozápadnímu větru vyjasňuje.

Volám na Brana, který hned běží zpátky za mnou.

Když se oba vrátíme dovnitř, jdu do kuchyně, rozsvítím a slyším psa, jak lemtá z misky v předsíni.

Takže píšu knihu.

Přejdu na druhou stranu ke knihovně a zvednu brožuru o záhadě Flannanových ostrovů. Sednu si a přečtu si ji. Píše se v ní, že největší ze sedmi ostrovů, Eilean Mòr, což v gaelštině znamená „Velký ostrov“, má nejvyšší bod osmaosmdesát metrů nad mořem a na konci devatenáctého století byl vybrán pro stavbu majáku, který by projíždějící plavidla bezpečně navedl kolem mysu Wrath a dál k úžině Pentland Firth. Ostrov má méně než šestnáct hektarů a zbudovaný maják měří třiadvacet metrů. Poprvé se rozsvítil 7. prosince roku 1899, rozsvěcoval se rychle po sobě každých třicet vteřin a vysílal do vzdálenosti čtyřiceti čtyř kilometrů paprsek o síle sto čtyřiceti tisíc kandel.

Téměř přesně o rok později, 15. prosince roku 1900, kapitán parníku Archtor, směřujícího do Leithu na východním pobřeží Skotska, vysílačkou ohlásil, že světlo nesvítil. Ale ať už zprávu převzal v centrále Cosmopolitan Line Steamers kdokoli, zapomněl ji nahlásit Northern Lighthouse Board, organizaci zodpovědné za provoz všech skotských majáků. Teprve 26. dne následujícího měsíce na ostrově konečně — se zpožděním kvůli špatnému počasí — přistála další skupina strážců. Zjistili, že muži, které měli vystřídat: James Ducat, Thomas Marshall a Donald McArthur, zmizeli beze stopy.

Čtu dál a cítím, jak mě záhada přitahuje. V brožuře je v plném znění otištěna barvitá báseň napsaná dvacet let po události Wilfridem Wilsonem Gibsonem. Představuje si v ní, že náhradní strážce při kotvení sledovali tři obrovští ptáci, kteří se jich polekali a sletěli ze skály do moře. Když muži vešli do majáku, pach vápených omítek a asfaltu, který je přivítal, byl „stejně povědomý jako náš každodenní chléb“, tentokrát v něm však byla cítit smrt. Na stole našli nedotčené maso, sýr a chleba. Na zemi ležela převrácená židle. V postelích strážců nikdo nespal a nikde na ostrově po nich nebylo ani památky.

Tuto příkrášlenou verzi událostí v brožuře vyvracejí úryvky skutečných výpovědí pomocného strážce Josepha Moorea, který do majáku po zakotvení lodi Hesper vstoupil jako první. Nezmínil jídlo na stole ani převrácenou židli a napsal:

Vydal jsem se nahoru a po příchodu ke vstupní bráně jsem zjistil, že je zamčená. Šel jsem tedy ke vchodu přes kuchyni a sklad. Dveře do kuchyně byly otevřené. Když jsem vešel, zkontroloval jsem krb. Několik dní se v něm netopilo. Potom jsem postupně prošel ostatní místnosti a našel postele, které strážci museli opustit časně zrána. Dál už jsem nehledal, protože jsem až příliš dobře věděl, že se stalo něco vážného. Běžel jsem k přístavišti. Když jsem dorazil, informoval jsem pana McCormacka, že místo je opuštěné. On se pak s několika muži také vydal nahoru, aby se o tom ujistil, ale bohužel můj první dojem pouze potvrdil. Já a pan McCormack jsme pak pokračovali do místnosti se světelným tělesem, kde bylo všechno

*v naprostém pořádku. Osvětlovací těleso bylo vyčištěné.
Nádrž byla plná, okna zatažená.*

Zdá se, že na ostrově jsou dvě přístaviště. Jedno na východní straně a druhé na západě. Na východní straně bylo všechno v pořádku. U západního přístaviště zmizela bedna s lany a vybavením, zábradlí bylo prohnuté, pod ním byl odtržený tunový kus kamene a záchranný kruh byl vytržený z úchyty. To vše ve výšce třiatřiceti metrů nad mořem. Lana ležela rozházená po kamelech pod přístavištěm. Vyšetřovatelé došli k jedinému závěru — že se přes útesy převalila velká vlna a smetla muže do moře.

Podle mé brožury má však tato teorie jednu mezeru. Je jí skutečnost, že podle předpisů musel v majáku vždy nejméně jeden ze strážců zůstat. Těžké boty a pláštěnky dvou strážců zmizely, ale přišplášť třetího z nich, Donalda McArthura, stále visel na skobě v předsíni. Jestliže porušil předpisy a vyšel ven, musel jít bez kabátu. Nikdo nedokázal vysvětlit proč.

Zavřu brožuru a přejeďu si dlaní po obličejí. Poprvé si uvědomím, že moje tváře a brada jsou pokryté strništěm. Kdy jsem se asi holil naposledy? Soustředím se však na záhadu zmizelých strážců a přemýšlím nad tím, co jsem o nich mohl napsat. Říkám si, že toho muselo být hodně, když se podle všeho blížím ke konci.

Sednu si před svůj notebook a probudím ho z režimu spánku. Stejně jako posledně mě vítá téměř prázdná obrazovka. Tentokrát hledám důkladněji. Otevřu prohlížeč a pročešávám jeho historii. Žádnou však nenacházím. Program byl nastavený na anonymní režim.

Složky s cookies i staženými soubory jsou prázdné. Podívám se do horní části displeje a zjistím, že jsem připojený k internetu. Hned při tom pohledu si také uvědomuju, jak mi počítač na stole a jeho software připadají známé. Počítače pro mě nepředstavují žádnou cizí technologii. Vyznám se v nich. Kontroluju složku Naposledy otevřené a vidím, že je prázdná, až na poštovního klienta a prohlížeč, které jsem otevřel v posledních hodinách. Uvědomuju si, že jsem za sebou určitě zakrýval stopy. Ať už jsem počítač používal k čemukoli, nechtěl jsem, aby se o tom dozvěděl kdokoli jiný. To vše mě přivádí k zoufalství, právě teď, když se pokouším zjistit, co jsem se tak pečlivě snažil skrýt před ostatními.

Rozčileně si povzdechnu a už se chystám počítač vypnout, když vtom postřehnu složku, která se nevinně krčí mezi složkami Stažené soubory a Hudba. Je označená jednoduše a prostě jako Flannanovy ostrovy. Dvakrát na ni kliknu a přede mnou se otevře dlouhý seznam souborů. První kapitola, Druhá kapitola... až po Dvacátou kapitolu. Opět dvakrát klikám, tentokrát na První kapitolu, čímž dojde ke spuštění textového editoru Pages. Dokument se otevře. Vidím vyplněná záhlaví i zápatí a nadpis označující první kapitolu, ale nikde ani kousek textu. Překvapeně zírám na prázdnou stránku a potom se rozhodnu otevřít druhou kapitolu. Stejný případ. S narůstajícím pocitem dezorientace otevírám postupně všechny dokumenty a zjišťuju, že jsou do posledního prázdné.

Opírám se a hledím na prázdnou obrazovku. Připadám si čím dál zmatenější. Ať už jsem Jonovi a Sally

a všem ostatním řekl cokoli, nepíšu knihu o záhadě Flannanových ostrovů. Jsem podvodník.

Cítím, jak ve mně sílí pocit beznaděje; bublá jako tekutá láva, která se chystá při výbuchu vzteku vytrysknout na povrch. Náhle se zvednu a převrátím židli jako v básni Wilfrida Wilsona Gibsona. V tomto domě musí být něco, co mi prozradí víc o tom, kdo jsem. Něco tu musí být! Přece jen tu bydlím. Nejsem duch. Musím za sebou nechávat stopy.

Další půlhodinu procházím všechny zásuvky a skříňky, vytahuju z nich věci jako smyslů zbavený. Hledám něco, cokoli, a vlastně netuším co. Vytahuju z knihovny jednu knihu za druhou, chytám je za hřbet a třesu s nimi pro případ, že by se něco mohlo skrývat mezi jejich stránkami. Než dojdu do pokoje, podlaha je zcela pokrytá věcmi, odpadem mého zoufalství.

V chodbě se však zastavím. Moji pozornost přitáhla mapa položená na konferenčním stolku vedle lahve whisky. Mapa britské agentury Ordnance Survey, úhledně složená v lesklém naprasklém obalu. Jdu ke stolku a zvednu ji. Turistická mapa jižního Harrisu. Je pořádně ohmataná a v některých ohybech roztržená. Je velká a těžko se s ní zachází. Otevřu ji a odhalím nespočet křivek vyznačujících tvar a podobu spodní části ostrova Harris: krajiny poseté nespočtem jezer, rozeklaných vodních ploch odrážejících bouřlivou oblohu. Červená linka znázorňuje hlavní silnici A859 s vedlejšími silnicemi zakreslenými přerušovanými černožlutými čarami. Pláž Tràigh Losgaintir, na kterou mě teprve před několika hodinami vyplavilo moře, je veliký žlutý trojúhelník. Vedle něj najdu hřbitov i svůj dům. Potom si

všimnu tlusté, svítivě oranžové čáry podél přerušované linie z jižního konce pláže. Vede téměř přímo do kopců a za ně do shluku jezer na východním pobřeží. Tu křivku jsem nepochybně nakreslil já sám zvýrazňovačem. Ale jistě už před nějakou dobou. Je dost vybledlá a já přemýšlím, jak dlouho už tu jsem, že za tu dobu barva stihla takto vyblednout. Držím ji pod světlem a mžourám na malá písmenka. Zvýrazněná cesta se nazývá *Bealach Eòrabhat*. Gaelsky. Nemám však ponětí, co to znamená. Nedokážu si představit důvod, proč jsem si tuto cestu oranžově vyznačil. Tak či tak mám teď přinejmenším kde hledat. Tím zítra začnu. Protože dnes už s tím v takové tmě nic neudělám.

Položím rozevřenou mapu na stůl a odejdu do ložnice, kde pokračuju v hledání. Kromě čistého a špinavého oblečení v ní nic není. Druhá ložnice na opačném konci chodby podle všeho slouží jako šatna. Je v ní další oblečení. Na skříni leží kufr, ale je prázdný. Až ve chvíli, kdy se chystám odejít, si všimnu tašky zavěšené na háčku z vnitřní strany dveří. Je to plátěná brašna. Sednu si s ní na postel, abych se do ní podíval. Konečně nějaká osobní věc. Když rozepínám přezky a vytahuju zevnitř nepopsaný zápisník a peněženku, třesou se mi prsty. Jsou v ní jen peníze. Moje rozhořčení hraničí se vztekem. Jen bankovky a pár mincí. Žádné kreditní karty ani vizitky, žádné rodinné fotografie. Nic. Hodím s tou zatracenou věcí o zeď a schovám si obličej do dlaní. Zkroutím prsty jako pařáty, které se mi zarývají do kůže. Zvednu hlavu a křičím do ticha domu. „Krucinál! Kdo sakra jsem?“

Nikdo mi samozřejmě neodpovídá, a tak jen sklesle sedím v zoufalém tichu. Možná jsem přece jen duch.